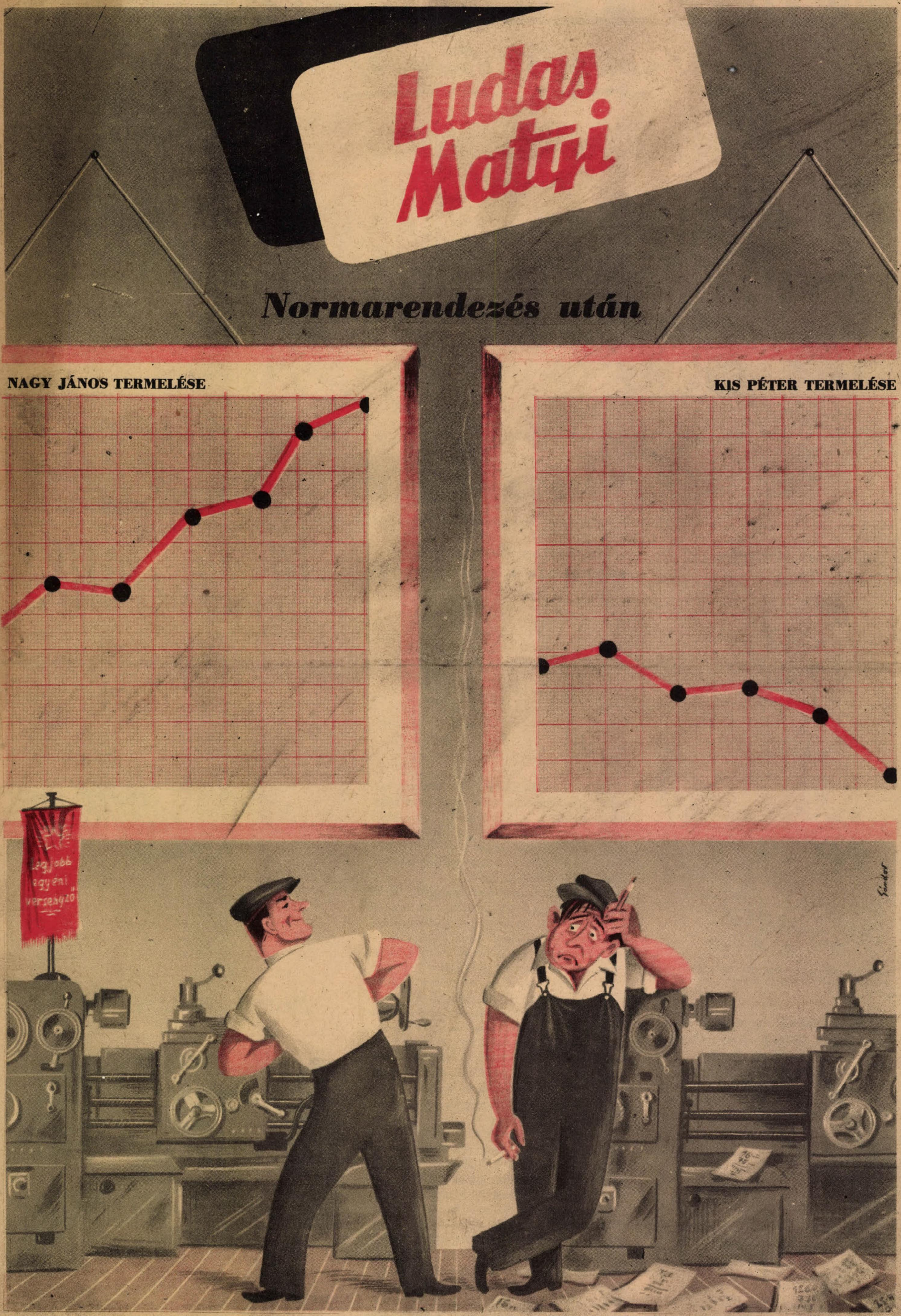
VI. évfolyam, 33. szám

1950 augusztus 11

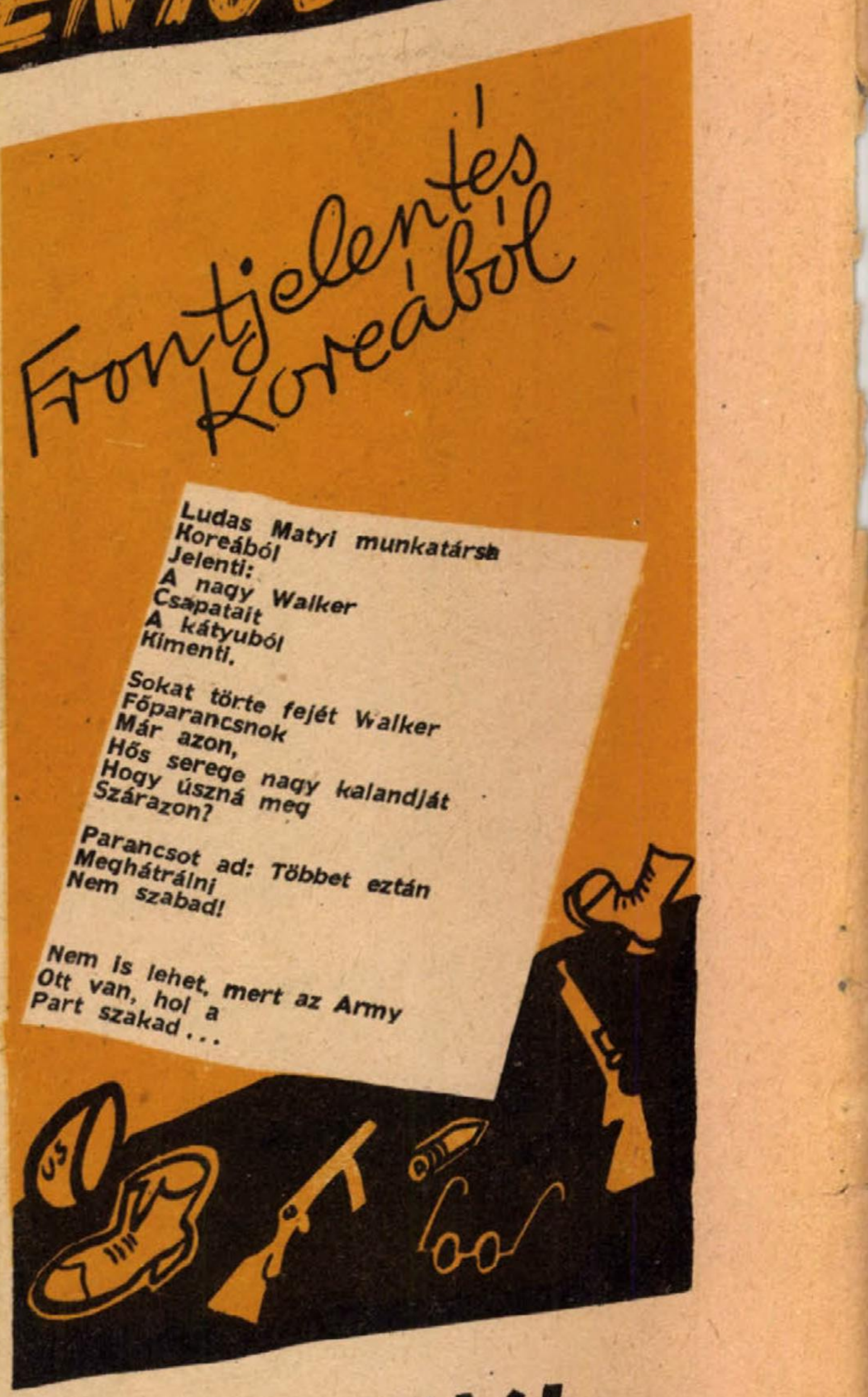
Kis Péter: Szaktárs, te már kiszámítottad, hogy mennyi bért fogsz kapni az új norma szerint?
Nagy János: Nem értem rá. Amig te számoltál, én már túl is teljesítettem az új normát.

70 fillér

A KOREAI FRONTRÓL JELENTJÜK:

Uncle Sam John Bullhoz: Hé öregem, mozgás azzal a friss ágyutöltelékkel!

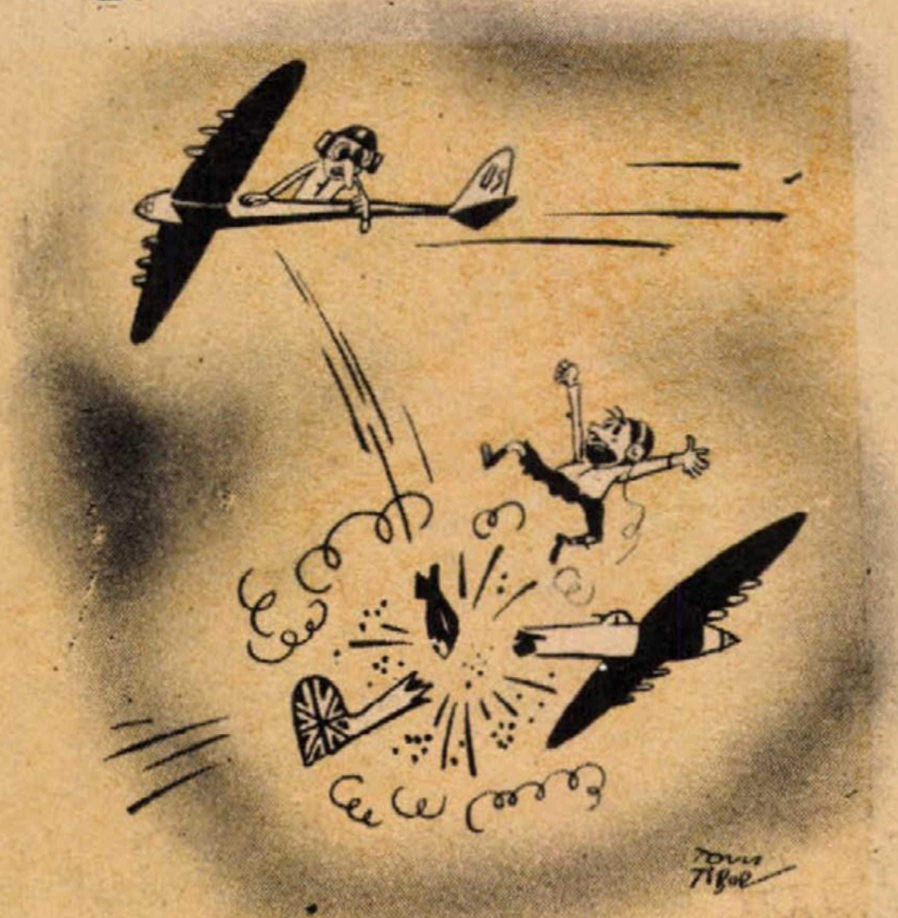

Segítsetek ti szellemek!

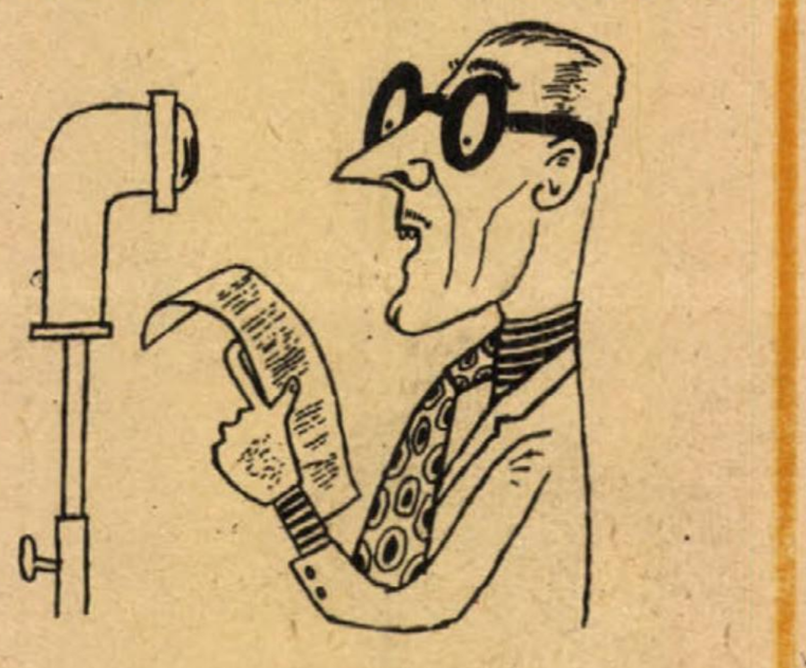
— Kedves szellem, te olyan jól tudtad magyarázni a visszavonulást! Diktáld le nekem a holnapi hadijelentést.

Amerikaiak és angolok egymást lőtték Koreában

— Marha! Miért nem használ Radart!
— Röhögni fog! Használtam.

MacArthur hadijelentése valahonnan a Wall Streetről

A koreai hadszintéren nincs lényeges változás: visszavonulunk. Csapataink tervszerűen visszavonulnak, a rendetlenül előreözönlő koreaiak elől és így egyre kedvezőbbé rövidül az amerikai csapatok utánpótlási vonala New Yorkig, ahol különben újabb jelentős sebesült-rakományt szállítottak partra.

Repülőgépeink bombáztak gyalogsági, tüzérségi és haditengerészeti katonák hozzátartozóinak céljait szolgáló lakásokat, hadifontosságú kórházakat, megerősített könyvtárakat és a koreai hadsereg utánpótlását szolgáló szülőotthonokat, ovodákat és iskolákat.

Csapataink hatalmas zsákmányt ejtettek, háztartási, ruházati és más könnyűipari termékeket, amelyeknek elhajigálására csak a visszavonulás iramának fokozása során került sor. Veszteségeink igen csekélyek, csapataink elvesztették bátorságukat, harci készségüket, és a fejüket, ami úgyszólván lényegtelen veszteség. Az elesettek száma is olyan csekély, hogy a halottak nem győznek ujjongani, milyen kevesedmagukkal halnak meg.

Csapataink több áttörést hajtottak végre Puszan felé, felmorzsoltak egy kukoricaraktárt, majd a megvert ellenség üldözése elől előre elkészített állásokat ürítettünk ki, miközben gazdag zsákmányt dobtunk el. A rossz idő és az ellenség erősen akadályozta hadműveleteinket. Több alkalommal sikerült elszakadnunk az ellenségtől, ami annál is figyelemreméltóbb, mert az ellenségnek ez a hadművelet eddig még egyszer sem sikerült. Légierőnk és tüzérségünk sikeresen bombázta a saját állásainkat, ami a fegyvernemek közötti szoros kapcsolat újabb bizonyítéka. Három pilóta, aki meglátogatta a gyalogságot, nem tért vissza. Tokiót a japán nép heves ellenállásával szemben még tartjuk.

Itt az amerikai MHK!

Megvert **H**adsereg **K**oreában!

— Köszönöm, már égek...

Egy fiatalember arcképe

Ment az utcán a fiatalember s amerre ment, röhögött a nép, de ő ezt nem tudta, csak kacsázott tovább, mint aki biztos a dolgában.

Fején billegett egy olyan lábos, mint amilyet a nők is a fejükre raknak, szép sárga és zöld zsinórral s lapos tetejét a verebek élvezettel vették tudomásul, nem fukarkodván az elismeréssel.

A fiatalember arcán gőg feszült, élvezte, hogy a teremtés koronája, csak az bántotta, hogy a zakója még nincs kifizetve.

A fiatalember ajkán fölényes mosoly honolt és bár kölnifelhő bűzlött utána, nem gondolt arra, hogy őt utálja a nép.

Nyakkendőjét incselkedve lobogtatta a szél, szép ronda nyakkendő volt, tulipirosba ágyazott gengszertörténetes ábrázolattal, na meg egy eltévedt rigópöttyel, a csicsergő társadalom kritikájával.

Lúdlábán szomorú cipő szenvedett, átkozva tíz centi vastag talpát, bár annak örült időnként, hogy minden második kőben majdnem orra bukott a gazda.

A nadrág rövid volt és kanárisárga, s a szűk csövekben bénán baktatott az alighanem fűzőbe szorított daliátlanság.

A fiatalember hébe-hóba kinyitotta a száját s látni lehetett sárgás szürke fogait s hallani lehetett kellemes kappanhangját, amint slágeráriákat vakkantott az űrbe, vékonyan és pálinkától szagosan s a macskák bátorító vonítása adott lágy aláfestést a zenei műveletnek.

Kezében egy csokor kankalin virított, amit vitt a szerelmesének a Körútra, akit még nem ismert, de bízott magában.

A fiatalembert ugyanis szerették a hölgyek, különösen az idősebb korosztály, ötvenen túl, a fiatalabbját bizony nem bájolta el a nájlon gatyamadzag.

Lassan ki is ért a Körútra, mellét dagasztotta a szerelem, úgy nézett ki, mint egy kidőlt kapufélfa s édesen lágy hangon közölte több kisasszonnyal, hogy már valahonnan ismeri.

A kisasszonyokat választékos hangon kérlelte a fiatalember, mert igazi mennyország a Hotel Szilvánia s ha a rendőr nem kér iratokat, az egész fölér egy velencei nászúttal.

A baba, helló bébi, kismama, nyanyuka s „mire vágsz föl anyus"-sal becézett kisasszonyok reagáltak is a felszólításra, rendőrt emlegettek, de nem volt szükség rá, mert az egyik kislány udvarlóval is föl volt szerelve, aki a Don Aszfaltbetyárnak lekent egy pofont.

Nem is igaz, kettőt kent le, de ez nem zsenirozta emberünket, fölkelt a földről, leporolta magát s azt mondta, mintegy ötven méter távolságról, lőtávolon kívülről, — az anyád istenit.

De a távolság nem volt ötven méter és az előbbi legény újból megtépte az ifjú kontyát s néhány büntetőrúgás bebizonyította, a futballista is lehet nemezis, a Nagy Végzetes Láb, amiről annyit olvasott hősünk a jó rohadt amerikai regényekben.

A fiatalember belátta, hogy az ellenfélnek igaza van, főkép erősebb, ezért végkép továbbállt s elment billiárdozni, barátaival pedig közölte, ne ijedjenek meg, amiért kisebb villamosbaleset érte.

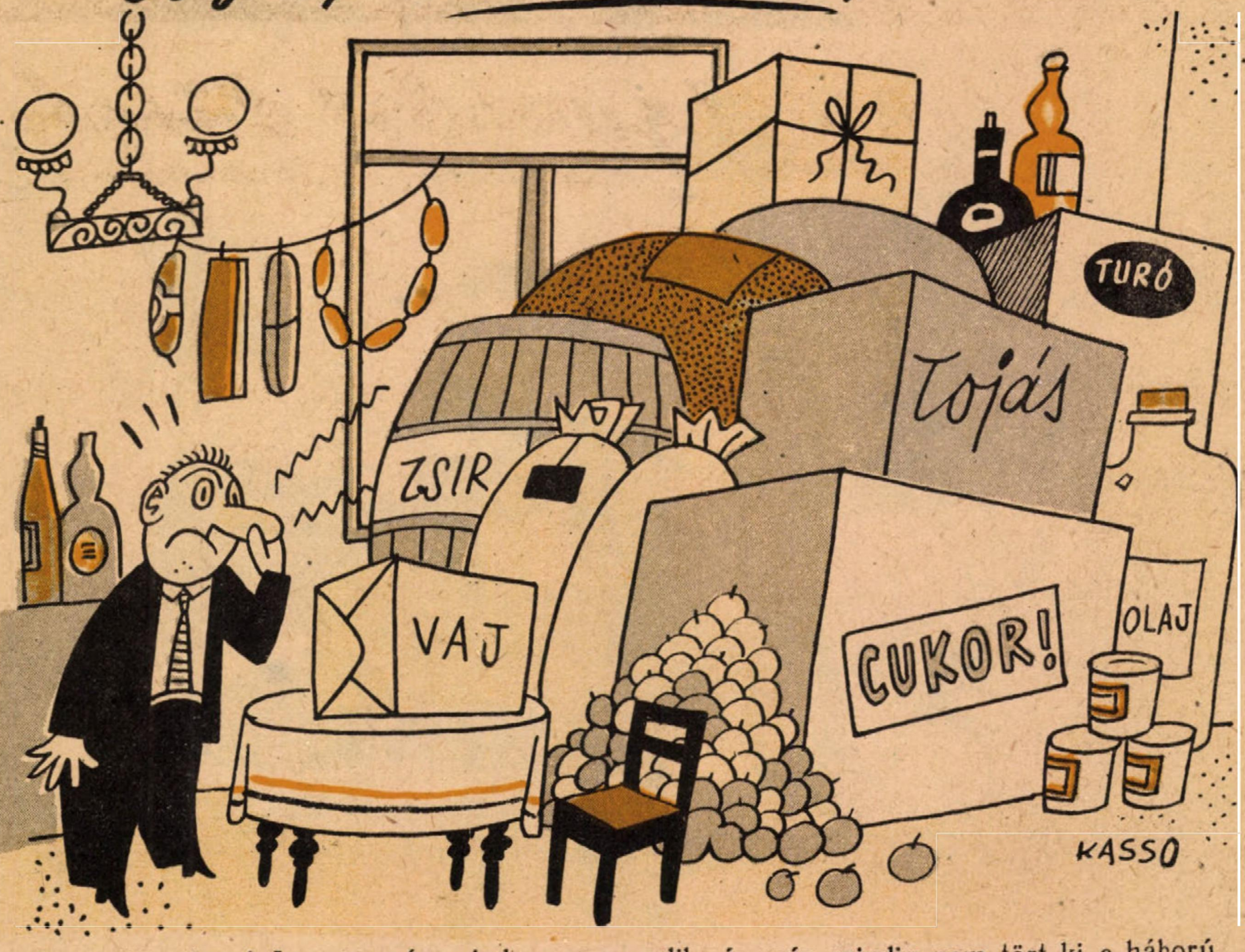
Itt éjfélig szórakozott, annyit ivott, mint egy ló s mire a vendéglős kidobta, azt sem tudta: ember-e, vagy ló.

De ez nem bántotta különösebben, kicsit kipihente magát az árokban és utána, négylábon kecmergett haza, többször összekúszálva végtagjait, dehát az embernek két lába van, mégis megbotlik, akkor mit várjunk egy nem egészen embertől. Otthon, úgy, ahogy volt, majomparádésan rárogyott a padlóra s azt álmodta, hogy ő egy részeg disznó, ami bár igaz volt, sértés volt a józan disznókra nézve.

A fiatalember álmában tovább röfögött, boldogan, mint egy disznó, de az olvasó és én jól tudjuk, a padlón alvó derék legény nem disznó, nem sertés, nem is szamár mindössze csak jampec.

Nagy S. József

Szegény kis REJTEGETŐ panaszai

— Az ördög vigye! Lassan már minden megromlik, és még mindig nem tört ki a háború.

DÉLI ÁHITAT A VÁROSMAJORBAN

(A városmajori templom tornyában ping-pong-asztalt állítottak föl s ezzel akarták magukhoz csalogatni a fiatalokat. Szabad Nép)

—Tizenkét óra van. Delet pingpongoznak...

A legifjabbak PÉLDÁT MUTATNAK:

vegyük igénybe a zöldkeresztes egészségházakat!

Hangtalan Heti Híradó

Jó pap holtig tanul. Ez a reakciós püspök bácsi nem jó pap, mert még abból sem tanult, hogy egyre több jó pap van, aki hű a demokráciához.

Paul Robeson útlevelét bevonta az amerikai külügyminisztérium. Acheson bácsi mérges, mert Robeson bácsi hangját az egész világon szívesebben hallgatják, mint „Amerika hangját".

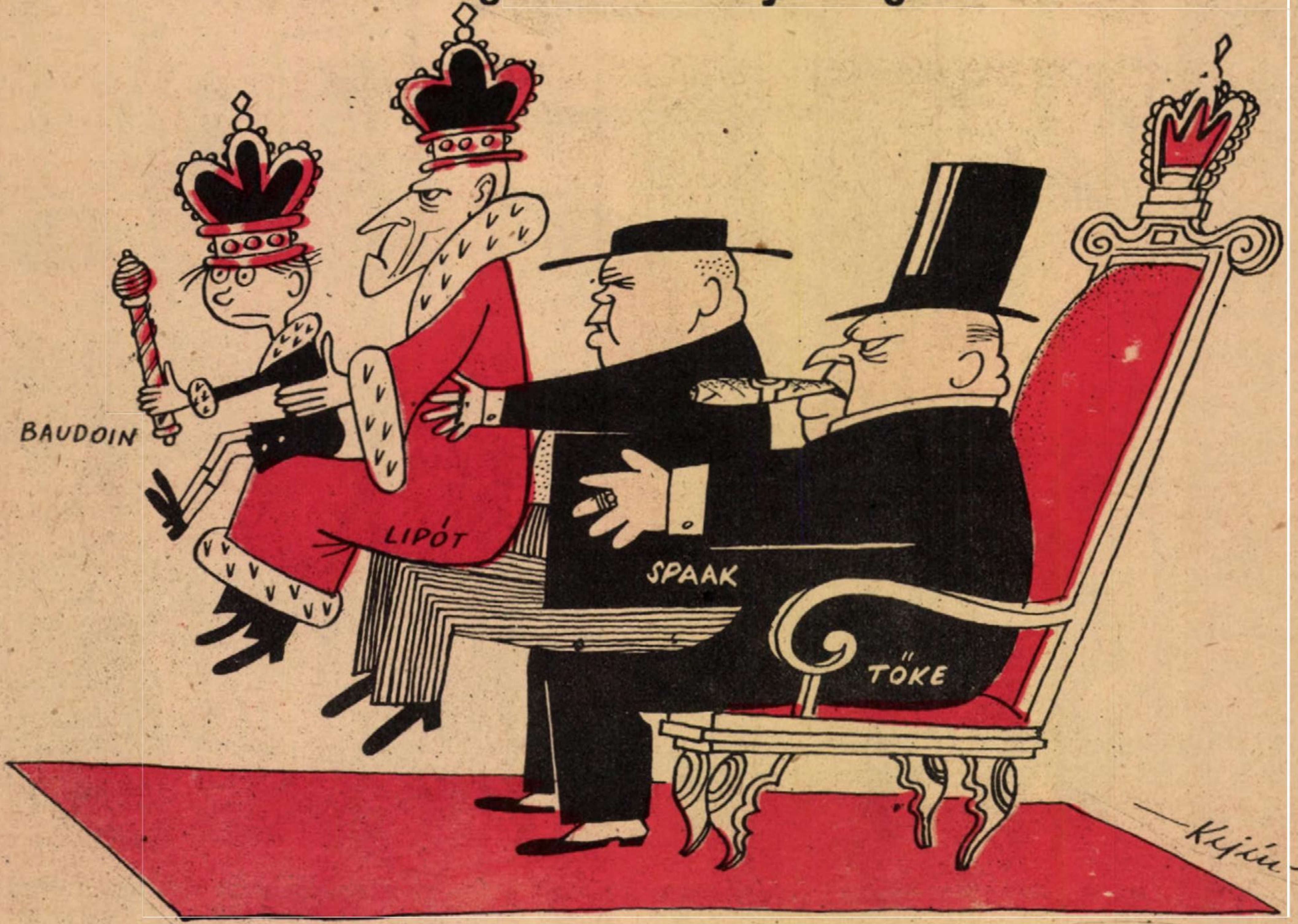
Ennek a zsűri bácsinak az Alkotmány Kiállítás előtt háromezer kép felett kellett karfelemeléssel szavaznia. A Kétezredik kép után olyan fáradt volt, hogy csak pislogni tudott.

Pius pápa megszerezte a Cocacola olaszországi vezérképviseletét

Rajzolónk plakátterve a Vatikán részére

Jelenleg ez a király Belgiumban

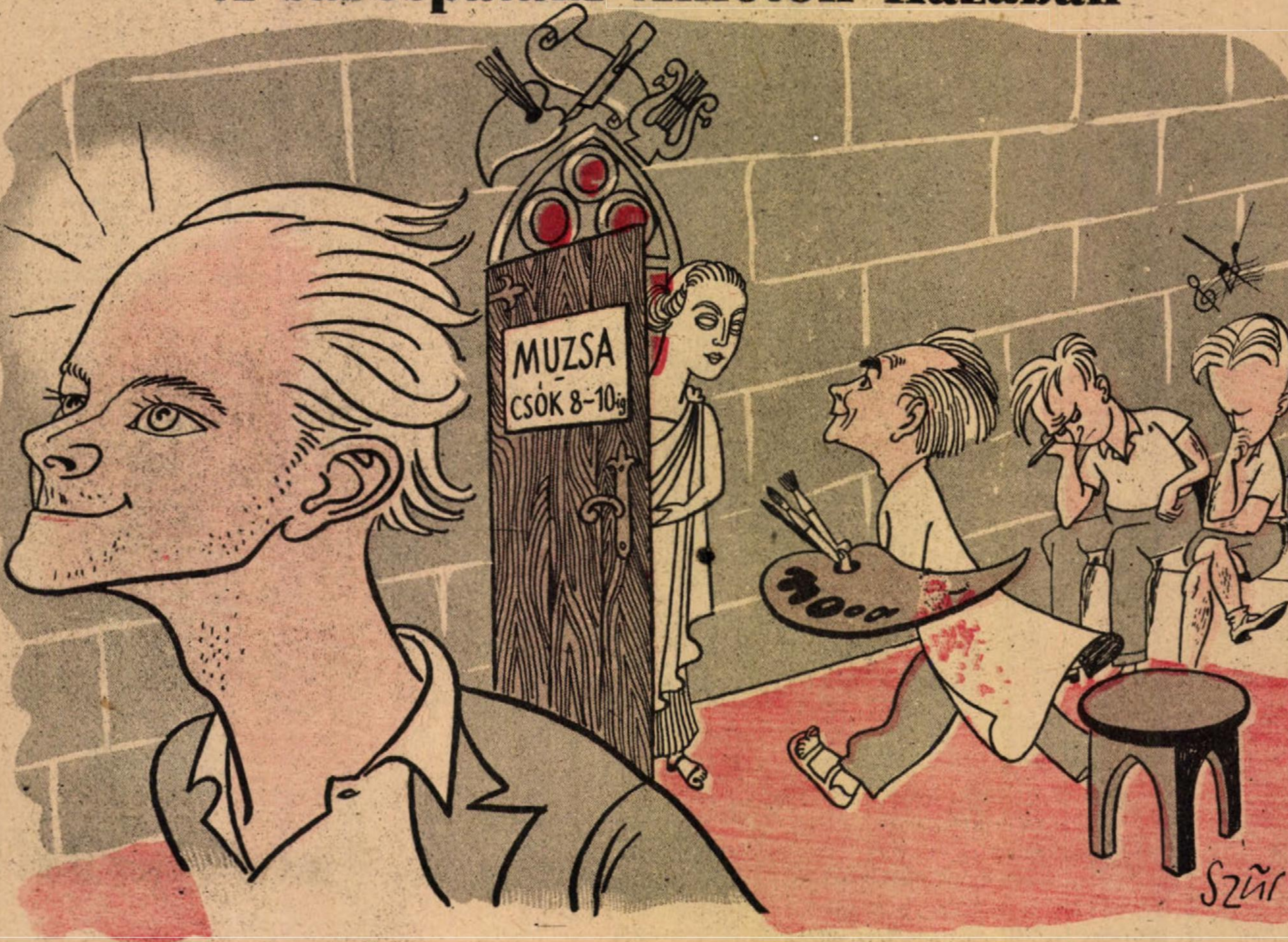

Sej-haj úttörőnek kedve mindig jó...

...de a Szovjetúnióba utazó magyar úttörők jókedve, sej-haj, határtalan!

A sárospataki Alkotók Házában

A művészek napi munkájuk előtt homlokcsókra járulnak a múzsához.

Mi az a csasztuska?

Barátom, a humorista, a szokottnál is savanyúbb arccal állított be a szerkesztőségbe.

— Csak te segíthetsz rajtam, szólt esengő tekintettel s miután látta, hogy ösztönös mozdulattal a zsebemhez kapok, szemrehányóan hozzáfűzte:

— Nem pénzről van szó, nem is kéziratról. Egy vallomást akarok neked tenni, mint régi, jó barátomnak. Tudom, hogy nem fogsz elítélni, hiszen amúgyis rossz véleménnyel vagy rólam. Én nem tudom, mi az a csasztuska.

Mielőtt még szólhattam volna, izgatottan folytatta:

— Néhány héttel ezelőtt találkoztam először ezzel a szóval. Egy vállalat kultúrfelelőse megbízott azzal, hogy írjak neki egy csasztuskát. A rend kedvéért hozzátette, hogy reméli, nem kell bővebb magyarázatot adnia a csasztuska mivoltáról. Természetesen büszkén visszautasítottam ezt a feltételezést. Én aztán igazán tudom, hogy mi az a csasztuska, ki tudná, ha én nem. Ebből megtudtam, hogy a csasztuska olyasvalami, amit írnak és amit mindenkinek ismernie kell, tehát nem szabad kérdezősködni róla. Hazamentem, írtam egy rövid tréfát a táppénzcsalásról és visszavittem. A kultúrfelelős azt mondta, így képzelte, a dolog jó, mert sok benne a csasztuskaszerűség. Ezt a kis csasztuskát még négy helyen elhelyeztem és azt hittem, hogy a dolog rendben van. Egy hét mulva azonban találkoztam Szigonynyal, a költővel, aki egy eszpresszó terraszán ült és egy irtózatos hosszú verset írt. Megkérdeztem, hogy mit ír.

— Csasztuskát, — felelte és ihlethivogató pillantással meredt cigarettája füstjébe.

— Dehiszen a csasztuska nem vers, hanem tréfás próza, — mondtam fölényesen, némi benső szorongással.

— A csasztuska komoly vers, — jelentette ki tömören, majd gyorsan hozzátette: — De persze lehet próza is, fő, hogy csasztuska legyen.

Most tehát már többet tudtam. A csasztuska tréfás próza, vagy komoly vers, amelynek lényege az, hogy csasztuska. De ezzel még nincs vége. Néhány nap mulva találkoztam a titkos drámaíróval, aki alig akart velem szóbaállni.

— Ne haragudj öregem, de rohannom kell. Egy háromfelvonásos csasztust írok a Nemzetinek.

— Talán csasztuskát? — kérdeztem bizonytalanul.

— Nem, — felelte gőgös szigorral, — az egyfelvonásos az csasztuska, de a háromfelvonásos az csasztus.

Most már kezdtem kissé belezavarodni. Zavaromat még fokozta az a körülmény, hogy a táppénzcsalásról szóló tréfámat kezdték egyes helyeken visszautasítani azzal, hogy az nem csasztuska és aktuális strófákat kértek. Már akkor mindenki a csasztuskáról beszélt s így gondolni sem lehetett a kérdezősködésre. Egy még fel nem fedezett zeneszerző barátom közölte velem, hogy egy háromtételes csasztuskán dolgozik, egy festőjelölt ismerősöm pedig lázasan festett egy csasztuskakompozíciót, amelyen két görögdinnye volt és egy füstölgő szivar. De tegnap hallottam a legszörnyűbbet. Az unokahugom barátnője szerényen megjegyezte, hogy őszre nem csináltat semmit, csak egy kis síma kosztümöt, hátul spangnival és elől két csasztuskával. Ekkor éreztem meg, hogy beleőrülök, ha nem tudom meg, mi az a csasztuska. Ezért jöttem hozzád.

Nagyot fújt és sóvár tekintetét egy pillanatra sem vette le ajkaimról.

— Kérlek, — mondtam, — jegyezd meg jól magadnak: a csasztuska páros felelgető vers, amelynek strófái az üzemek, a termelés hibáiról és eredményeiről szólnak hol csipkelődő, hol elismerő hangon. De ne is kísérletezz, mert te ilyet úgysem fogsz tudni írni soha.

— Ezt nem vártam tőled, — rebegte szemrehányóan, — véletlenül hoztam is neked egy csasztuskát. Igaz, hogy prózában van írva, mert amikor megalkottam, még nem tudtam pontosan, mi az a csasztuska, de biztosan tetszetni fog. A táppénzcsalásról szól.

Gádor Béla.

Kánikulai étlap

(Pistike álma)

El nem mondott NAPIRENDI PONTOK

A Biztonsági Tanács tagjai azért ülnek össze, hogy különböző dolgokat megbeszéljenek. Egyesek azért, hogy mellé-, illetve félrebeszéljenek és ha a Szovjetúnió nem lenne, a Biztonsági Tanácsot nyugodtan lehetne Bizonytalansági Tanácsnak nevezni.

Azonban a Szovjetúnió van, sőt nagyon is van, mert a béke kérdését tűzette napirendre. Az Usának persze ez nem tetszik. Ha tőle függne, legszívesebben a következő napirendi pontokat terjesztené be:

1. A Szovjetúnióban helyezzék vissza a cárizmust, nevezzék ki cárrá a Romanov Bercit, aki jelenleg selyemfiú New-Yorkban s a Meztelenek klubjának is tagja.

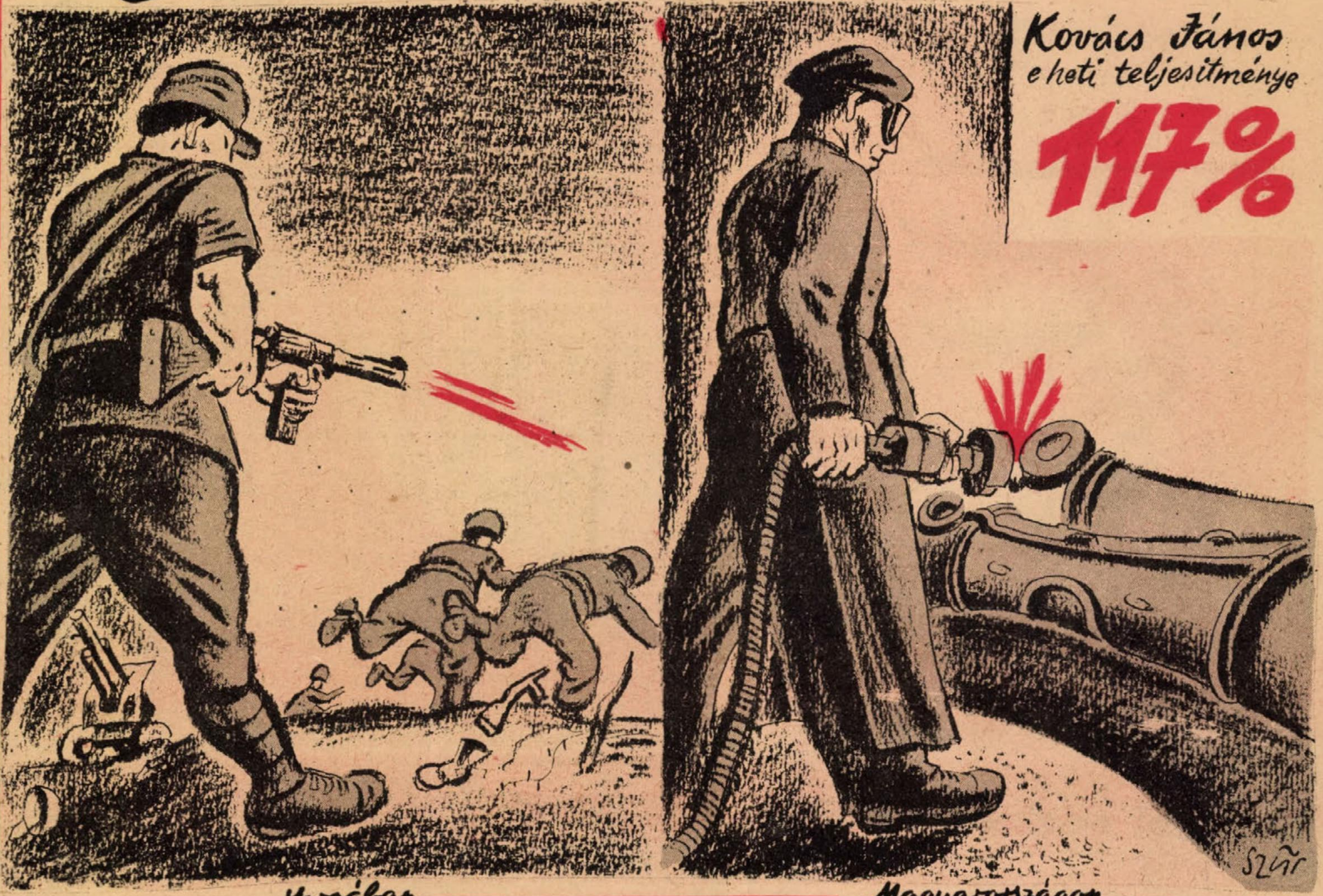
2. Holnaputántól kezdve semmiféle eső ne essen a Szovjetúnió és a népi demokráciák földjeire, legfeljebb kéneső, amit a pápa jutányos áron szállítana, ha tudna.

3. Azonnal tiltsák be az alsóbb néposztályok részére a gondolkozást, amely öl, butít és nyomorba dönti a tőkéseket.

4. Hitler Adolfot nyilvánítsa szentté a Vatikán, akit Truman máris úgy tisztel mint egy szentet, mert az elnök úr igazi romlott katolikus, aki csak szentet, illetve centet, de méginkább dollárt szeret imádni.

5. Nyilvánítsanak háborús bűnösnek mindenkit, aki őszintén békét akar és nyilvánítsanak békebűnösnek mindenkit, aki őszintén háborút nem akar és a béketvet aláírta.

2 győzelem 1 fronton

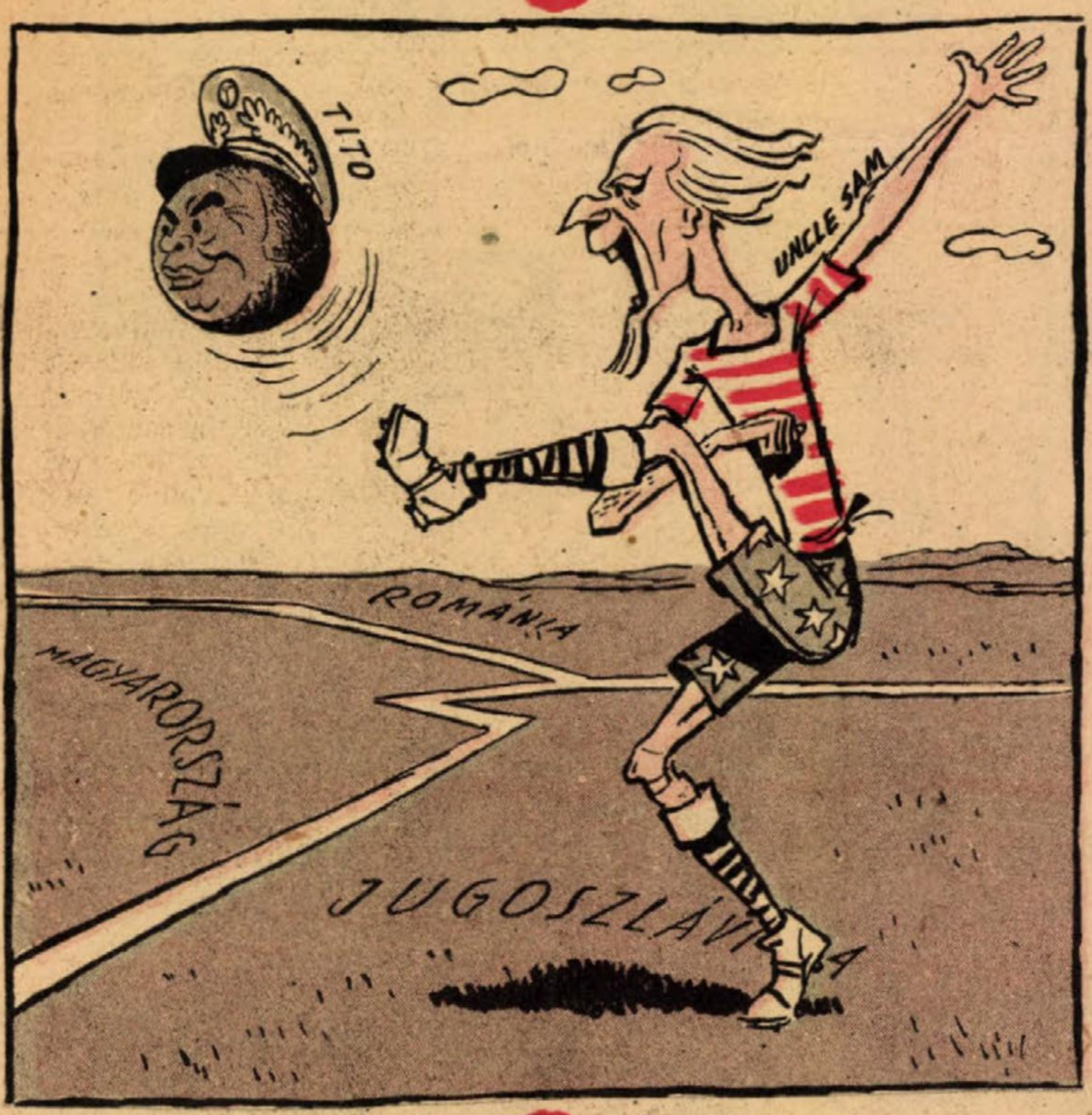

Koreában — Magyarországon

ÖNGÓL!

(Tito amerikai parancsra határsértéseket követ el.)

1

2

PARDON

Írta: Szép Ernő

Lábamra léptek a villamoson. Azt rebegi az illető:

— Pardon.

Én erre szeliden biccentek. Sőt, ha a rámlépőnek a képén azt látom, hog fáj neki, amit cselekedett, rámosolygok és azt mondom: semmi baj kérem.

De vannak nervózus emberek (meg asszonyok), aggodalmasak, túl lelkiismeretesek, olyan szerencsétlen természetek, könnyen megy náluk, hogy gyötörjék magukat. Ha az ilyenfajtának a bűnbánó arcával találkozom, minekután a cipőmre hágott, én érzem magamat hibásnak. Szégyellem, hogy a tettesnek lelkiismeretfurdalást, bánatot találtam okozni:

Hogy segíthetnék ezen? Talán úgy, ha bevezetném olyan reformot, hogy mikor a lábamra lépett valaki és pardont kér, azt felelem néki:

— De kérem, egész jól esett. Parancsolja a másik lábat is? Tessék.

És körülfordulok:

— Akinek jól esik, hágjon kérem a lábamra. Siessünk, mert leszállok.

Ezt persze a legvídámabb pofával kell csinálnom, azt ne higyje, aki a lábamra lépett, hogy csúfolódom keservemben.

Azután kérem megkönyököli egyik utas a másikat a földalatti pénztára előtt, mozipénztár előtt, KÖZERT pultja előtt, stb. Van, aki be se várja a pardont, ami netalán elhangzanék, nem rögtön ráförmed arra, aki a könyökét horzsolta:

— Ne lökdösődjön.

Egyik is harcias természet, a másik is, kitör a szócsata, a vége esetleg pofozkodás; bekerülnek a rendőrőrszobára. Micsoda kellemetlen percek ugyebár, mennyi időveszteség, egyiknek egy pofontól kiesik egy plombája, másik szívbajos, beléhalhat az esetbe.

Nem lenne okosabb, édes és tisztelt barátaim az én receptemmel élni, tréfára venni ilyen véletlen, apró sérelmeket, lábralépést, megkönyökölést, aki elkövette, annak azt mondani kedvesen: jól esett, higyje meg kérem.

*

És erről jut eszembe: mennyivel kedvesebb, okosabb és kellemesebb lenne, ha a Koreába betolakodott amerikaiak, akiknek ott alaposan a tyúkszemére léptek, így szólnának: köszönöm, ez jól esett, ebből is tanultam valamit. És szépen viszszahajókáznának az ő szeretett hazájukba, mielőtt még a tengerbe hajigálnák őket.

A reakciós PLÉBÁNOS újítása

A pápai címer

részletes felvilágosítással

Üdülési szabadság előtt

— Jaj, hogy milyen soká lesz ma reggel…

Ha a hajótörött bürokrata

UTAZÁS a hajam körül...

Családunk férfitagjainak feje felett ősi tradicióként lebeg a hosszú hajviselet. Én, mint e tradiciók huszonegynéhány év óta fennálló ápolója, mondhatom, hogy ezen ápolás sok bosszúságot, még több fésűt és nem kevesebb energiát vett igénybe.

Minden süldő ember többé-kevésbbé büszke valamire: van, aki az eszére, más a nagybácsija huszonötkilós pofonjaira, ismét más pedig arra, hogy egy slukra öblöget le hat liter barnasört. Én például jobb híjján, a hajamra voltam büszke…

Iszonyú kínokat álltam ki e miatt. Mert ugyebár: nyáron úgy izzadtam a harmincötcentis hajtakaró alatt, mint egy szódásló, az őszi szelek idején orromba és számba csüngő fürtjeimmel olyan voltam, mint a neandervölgyi ősember idegbeteg, nagykörúti kiadása, az áldott tavaszi esőzések korszakában pedig csöpögő, csapzott tincsek csurgatták az esőlevet a gallérom alá és ázott kutyaszőrrel vegyes lópokróc-szagot árasztottam magam körül. Aránylag télen úsztam meg a legsímábban, mert az első komolyabb havazás után, amikor lankás sítereppé változott boltozatos koponyám, — szó nélkül influenzába estem és legalább két hétig nem volt gondom a hajamra. Mert azt mondanom sem kell, hogy halálos véteknek tartottam volna egyetlen ékességemet holmi kalappal vagy egyéb tökfödővel elzárni a külvilág bámuló szemei elől.

Elárulhatom, hogy egyszer fél évig tüzesen udvaroltam egy csunya, kövér és buta nőnek, mert az első nap ezt susogta: „Jé, milyen szépen csillog a haja!” Viszont ismertem egy ennivalóan bájos kislányt akibe halálosan szerelmes voltam és úgy féltem tőle, mint a tűztől, mert az volt a szokása, hogy elefáncsontszínű újjaival időnként idegesen beletúrt a hajamba. Egy alkalommal az Emke-sarokról át akartam menni a Nemzetihez, de kedvezőtlen széljárásom volt (értsd: hátulról fütyült a szél, amelyet jobban utálok, mint a ricinust) és kénytelen voltam félórát csatangolva taktikázni a mellékutcákban, míg sikerült úgy megközelítenem a színházat, hogy közben csak szemből kapjam a szelet

Aztán egy napon eljött a vég. Valaki így szólt hozzám: „Ember, te kopaszodsz!” Egy másik nyomorult rákontrázott: „Na nézd csak, tényleg!” Összeomlottam, darabokra törtem, megsemmisültem, átlényegültem szintetikus kétségbeesésé. A Dunába akartam magam vetni, de aztán eszembe jutott, hogy vizes lesz a hajam és ezért inkább elrohantam tanácsokat kérni.

Pedig inkább ugrottam volna a Dunába! Mert a bőrgyógyász azt tanácsolta, hogy mosni, forró vízzel, sűrűn, — hámlottam, mint a vöröshagyma, a sok forróvíztől. Jött Frigyes: „Te őrült, minél ritkábban mosni és csak langyos vízben, kevés ecettel!” „Petróleumot rá, öcsém” — írta Kázmér bácsi Kaposvárról. A körúti fodrászmester megesküdött a borbélytányérra, hogy semmit, csak tiszta alkoholt, pár szem káliumhipermanganáttal. „Látod fiam, mondtam, hogy járj kalapban“, — így az anyám. „Az a kalap puhitja el a fejbőrt“ — harsogta Durrbele Berci tornatanár barátom. Én pedig hol mostam, hol nem, hol kalapban jártam a negyvenfokos esőben, hol meg anélkül a jégesőben. Egyszer olyan petróleumbűzt árasztottam magamból, hogy kidobtak a földalattiból, máskor pedig két hétig lila volt a homlokom a káliumsatöbbitől. Reggelenként pedig félőrülten számlálgattam a fésümben egyre szaporodó hajszálakat. Aztán egyszer belefáradtam és abbhagytam az egészet. Akkor megszünt a hajhullásom.

Hát persze, ez régen volt. Azóta megkomolyodtam és megvetem az ilyen komolytalan gondokat. No meg — valljuk be férfiasan, — meggyérült sörényemmel vajmi kevés okom lenne büszkélkedni. De azért a Rudolf-téren még ma sem szívesen megyek keresztül. Ugyanis ott mindig hátulról fúj a szél.

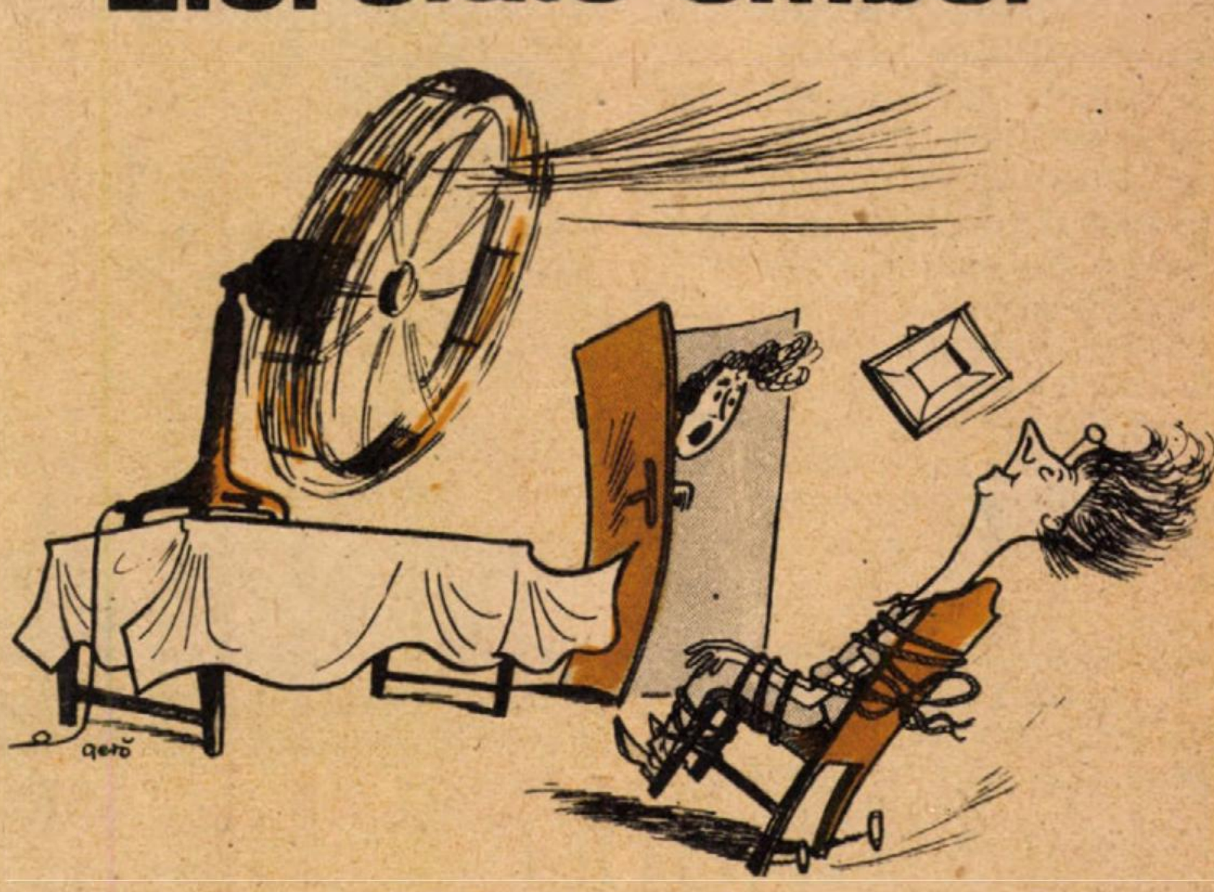
Németh Zoltán.

Bacillusháború az USA tervei között

Egy bacillus: Megy a fene harcolni·értük! Inkább belebújok a Trumanba…

Előrelátó ember

— Szent ég! Rablótámadás?
— Dehogy, csak túlerős a ventilátorom.

Ebadta őskölyke

— Nézd apu, milyen klassz gyíkot fogtam!

A karikatúristák is résztvesznek *a nagy augusztusi képzőművészeti kiállításon*

Náluk — sajnos — nincs modellhiány.

Tabi László: **Amerikai reklám**

I.

Azt a régi szép amerikai közmondást, amely szerint „jó cégérnek nem kell bor", senki jobban át nem érezte, mint Jim Thorne, a „Salubrity" gyógyszerárugyár reklámfőnöke. Teljesen érthető, hogy noha a gyár maga csak egy szerény pincehelyiségben s mindösszenyolc munkással dolgozott, Thorne propaganda osztálya huszonhat munkaerőt vett igénybe, írókat, rajzolókat, fényképészeket és ötlet-embereket. Ezt a huszonhat-tagú zenekart Thorne dirigálta, a leleményben kifogyhatatlan Thorne, aki dícséretes szorgalommal éjt s napot egybeszőve hazudott, szóban, írásban, képben, minden hangnemben és minden dimenzióban. A jó munkának meg is volt az eredménye: a gyár nem gyárthatott olyan cikket, amit Thorne és zenekara rövid néhány hét alatt ne adott volna el tetszés szerinti mennyiségben, lett légyen az mosópor, szívcsepp, folttisztító vagy kenőcs tüdővész ellen. Thorne egy alkalommal — merő virtusból — kőport adott el altatószernek, igaz, hogy izléses csomagolásban, ami a Salubrity-készítmények közös erénye volt. Hatvanezer dollárt költött Thorne a Noctis-védjegyű garantáltan steril kőporból készült luminálra, viszont kilencvenezer dollárt vett be belőle, amint az a készlet elfogytával kiderült. Jószántából vette a nép a Noctist? Legkevésbbé sem. Thorne sohasem bízta vásárlói tetszésére a dolgot. Amit ő propagált, meg kellett venni, mert aki csak rövid ideig is ellenállt körleveleinek, újsághírdetéseinek, rádióközleményeinek, elmés pukkanóbombáinak, az rövidesen olyan nyomást érzett az agyában, hogy „dögölj meg!" felkiáltással nemhogy kőport, de még sokkal céltalanabb anyagot is megvásárolt volna.

A Vénusz-gyártmányú köldökfényesítő csodaszert például úgy propagálta, hogy magánlakások ablakain át köveket dobatott be. A kövekhez boríték volt kötve, benne egy leírás a szer páratlan előnyeiről, továbbá egy utalvány, díjmentes ablaküvegezésre. A nagyközönség elismeréssel adózott a pompás reklámötletnek, foglalkozni kezdett a köldökfényesítés újnak látszó kérdésével s vásárolni kezdte a Vénuszt. Hetek alatt ötvenezer adag köldökfényesítőt adott így el Thorne. Nem egyszer olyanok is megvették, akiknek nem is volt köldökük.

II.

Kiváló eredményei arra késztették, hogy könyvet írjon a reklám lélektanáról. Ebből idézem ezeket a valóban figyelemreméltó sorokat:

„A jó reklám legyen meglepő és váratlan, mint az ötösikrek, legyen izgalmas, mint egy kéjgyilkosság, kényszerítőerejű, mint a sanfranciscói földrengés, és megrázó, mint a második világháború. Kacagtassa meg, vágja mellbe, döntse kétségbe, őrjítse meg a nagyközönséget. Mi lett volna Sékszpírből összes művei nélkül?"

Egészen természetes, hogy Thorne mesés fizetést húzott Nick Dewerstől, a Salubrity tulajdonosától, s még természetesebb, hogy Dewers egy lépést sem tett Thorne hozzájárulása nélkül.

— Nézze, Mr. Thorne, — mondta egy napon Dewers —, arra gondolok, hogy a jövő héten hajszeszt hozok forgalomba. Mi a véleménye?

— Oké — bólintott a zseni, hiszen neki teljesen mindegy volt, hogy hajszeszt, lúdtalpbetétet, könyvet, konyakot vagy zsilettpengét reklámoz-e.

— Egy fiatal vegyésztől vettem meg a receptet — folytatta Dewers — és a hajszeszt „Himalaya" néven szándékozom forgalomba hozni. Lásson munkához. Meg kell azonban mondanom, hogy a recept, amit vettem, jó. A készítmény csakugyan megszünteti a korpásodást és táplálja a hajgyökereket. Ki van próbálva.

Thorne meghökkent és a szemöldökét összevonta. Ez a közlés zavarba hozta, mert hasonló furcsaságra még nem volt példa eddigi gyakorlatában.

— A hajszesz valóban jó? — kérdezte, mint aki nem hisz a fülének.

— Kiváló — ismételte Mr. Dewers komoran. — Ez a körülmény engem is aggaszt. Nem kedvelem a szokatlan dolgokat.

— Hm. Ön valóban váratlan feladatok elé állít, Mr. Dewers. De azért megpróbáljuk.

A Salubrity-művek már napok óta teljes kapacitással gyártotta a Himalaya nevű hajszeszt izléses csomagolásban, és Thorne még mindig nem tudta, mit kezdjen vele. Mintha megbénult volna az agya, semmi sem jutott az eszébe, s ha valami hosszas kínlódás után mégis az eszébe jutott, hamisan csengett, érdektelennek tűnt. Amilyen leleményes és lelkes volt, ha hazudnia kellett, úgy megbénult a képzelőereje és elapadtak az ötletei most, hogy az igazat kellett hírdetnie. Azelőtt mindig alkimistának érezte magát egy kicsit, aki szemétből aranyat állít elő. Most szégyenkezve gondolt arra, hogy tisztességes kereskedővé züllött, aki pénzt pénzért cserél. Éjszakákon át töprengett, mit csináljon a Himalayaval, s ha elaludt, nem egyszer felriadt, mert már álmában is a közhelyek üldözték.

Harmadnapra rá reggel beesett szemekkel, makacs fejfájással kereste fel Mr. Dewerst.

— Mondja csak, Mr. Dewers — kérdezte a sok nikotintól rekedt hangon —, mi a célja magának ezzel a Himalaya nevű szerrel?

Dewers eltünődött a kérdésen.

— El akarom adni — felelte végül —, mi célom lehetne egyéb?

— Helyes. De vajjon mit akar eladni? Egy készítményt akar eladni, vagy hajszeszt akar eladni?

— A Himalayat akarom eladni. De minél előbb, mert már húszezer üveggel van raktáron.

Thorne felült az asztalra:

— Eladhatom, mint toroköblögetőt is?

Dewers vállat vont:

— Felőlem eladhatja, mint whiskit is.

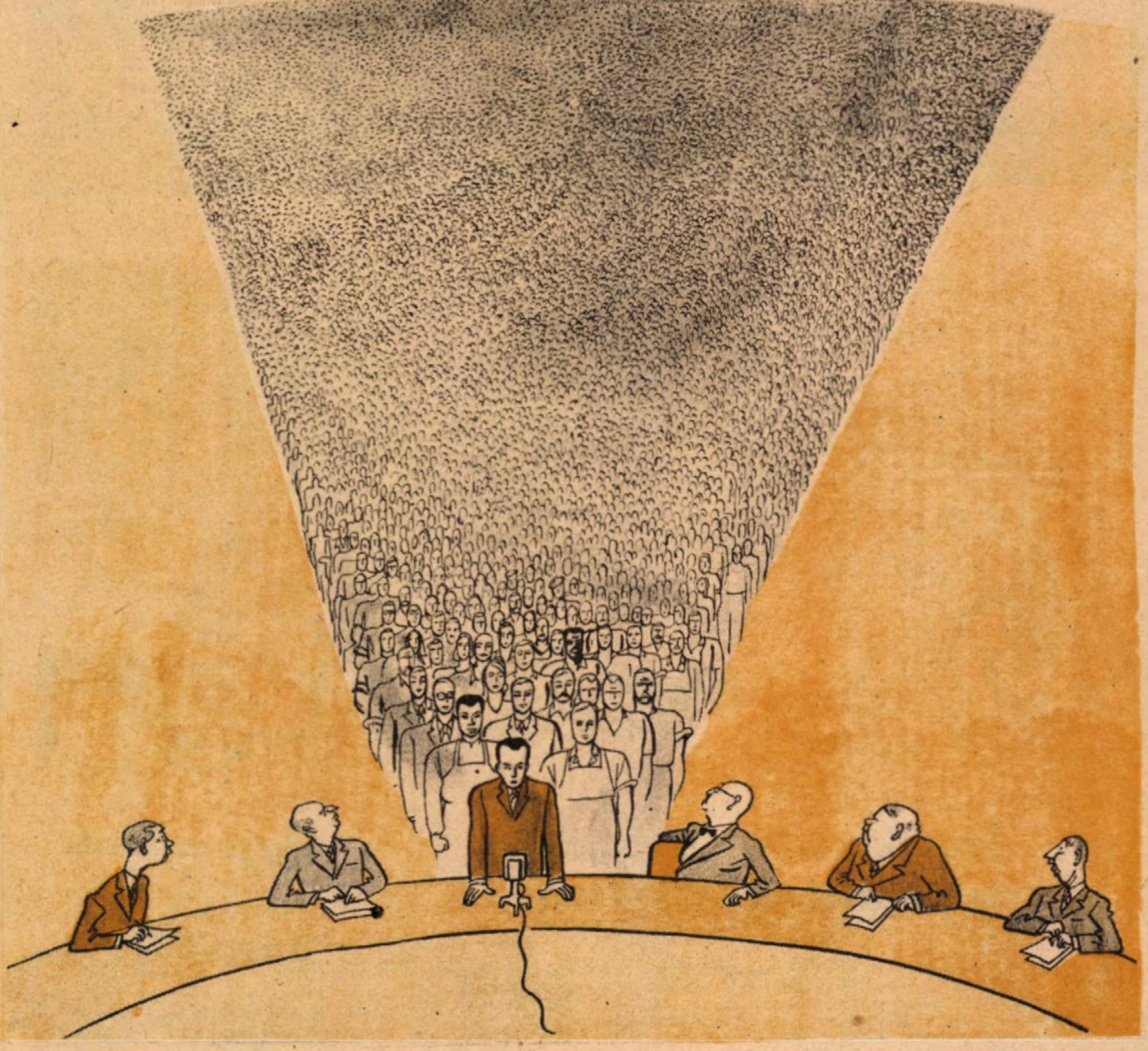
És Thorne egy pillanat alatt feléledt. Ruganyosan ugrott le az asztalról, irodájába sietett s már útközben öt remek plakátszöveget jegyzett fel.

Két hét alatt eladta mind a húszezer üveget.

Sétahajó a híd alatt

MITŐL RIADT MEG AZ USA SZAVAZÓGÉPE

Malik elvtárs elnököl a Biztonsági Tanácsban.

Óvatos duhaj a villamoson

A villamoson kezdődött. Így:

— Lépkedjen a maga lábán — mondta ő.

— Ne lökdössön — válaszoltam én.

Ezután gorombáskodni kezdett. Én is szitkozódtam. Ütésre emelte kezét, én is. Erre ijedten szólt rám:

— Vigyázzon, menjünk egy kicsit tovább.

— Miért?

— Ha ezt a nagy ablakot törjük ki a dulakodás hevében, akkor 89 forint 50 fillért kell fizetni. Látja, itt a kifüggesztett árjegyzék. Menjünk a kisablak alá, az csak 14 forint 20 fillér.

Odamentünk.

— Maga májbeteg viziló! — ordított rám.

Én is hasonlókat mondtam. Véletlenül mindkettőnknek egyszerre kellett leszállnunk. Az utcán folytatta:

— Az ilyeneket el kellene tiltani a villamosutazástól — kiáltozta.

— Hagyjon már békén, — javasoltam, de ő tovább kiáltozott, azután megragadta a kezemet.

— Ne itt! Menjünk arrább a kocsiút szegsorral kijelölt részére. A rendőr már figyel és fizethetjük a három forintokat.

Szabályosan mentünk a járdára, közben szidalmazott. Szókincse azonban kimerült. Faképnél hagytam és bementem egy söntésbe egy pohár hideg sörre. Ő is bejött... A csapos két pohár sört tett elénk. Én nyultam először a sörért. Rámkiáltott:

— Persze, azt veszi, amelyik alig habos! Amit nekem hagyott, annak a fele hab. Mindjárt láttam a villamoson, hogy kivel van dolgom. Maga, maga...

És újra sértegetni kezdett...

Idegesen, dühösen válaszoltam neki. Közben karom a szódásüveghez ért.

Kivonszolt az utcára.

— Magánál könnyelműbb embert még nem láttam. Itt is folytathatjuk az utcán! Ha leüt egy olyan szódásüveget, rögtön fizethet tizenhat forintot...

(sti)

Ahogyan ők nézik...

Reakczy Jóska: Ejnye, de lemaradtunk Köröncsön...

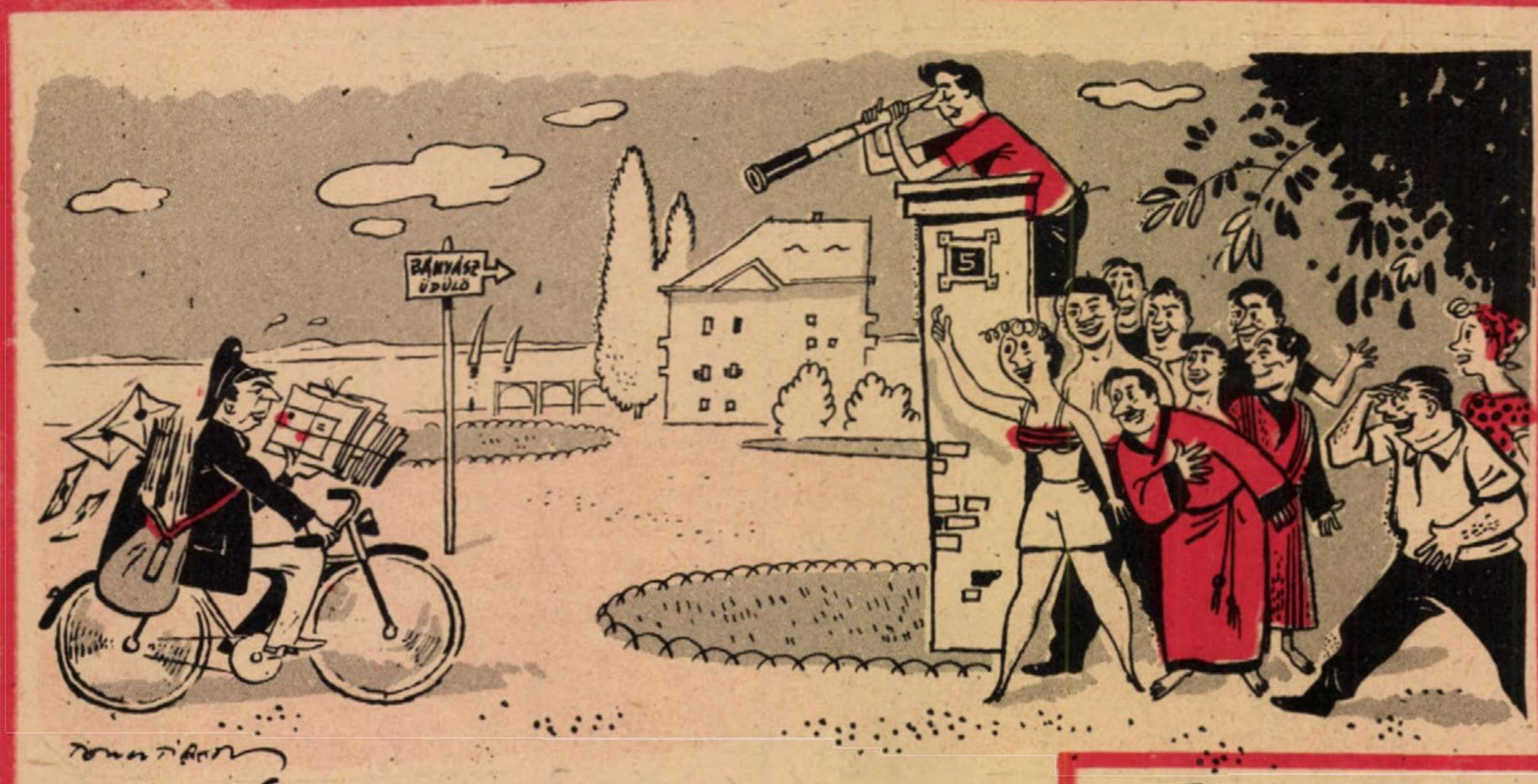
A nevető mikrofon

Szpíker: Most pedig hallgassák meg vidám közvetítésünket: esik az eső a kukoricára...

Ludas Matyi A SIÓFOKI BÁNYÁSZÜDÜLŐBEN

Árnyak az éjtszakában

(Vidám szomorújáték 3 felvonásban)

I. Felv.

Idő: szombat este 11 óra előtt öt perccel. Szin: a siófoki bányászüdülők lépcsőházai. Szereplő személyek: titokzatosan osonó árnyak.

Nesztelenül surrannak a folyosókon és a láthatatlanság ködébe burkolózva lebbennek ki a kapukon. Mire tizenegyet üt az üdülő zár-órája, üresek a folyosók, semmi mozgás, csak az alvók hortyogása és a nádasbeli békák dalárdája veri fel a nagy, sűrű csendet.

II. Felv.

Szin: a Matróz-csárda avagy egyéb duhajda.

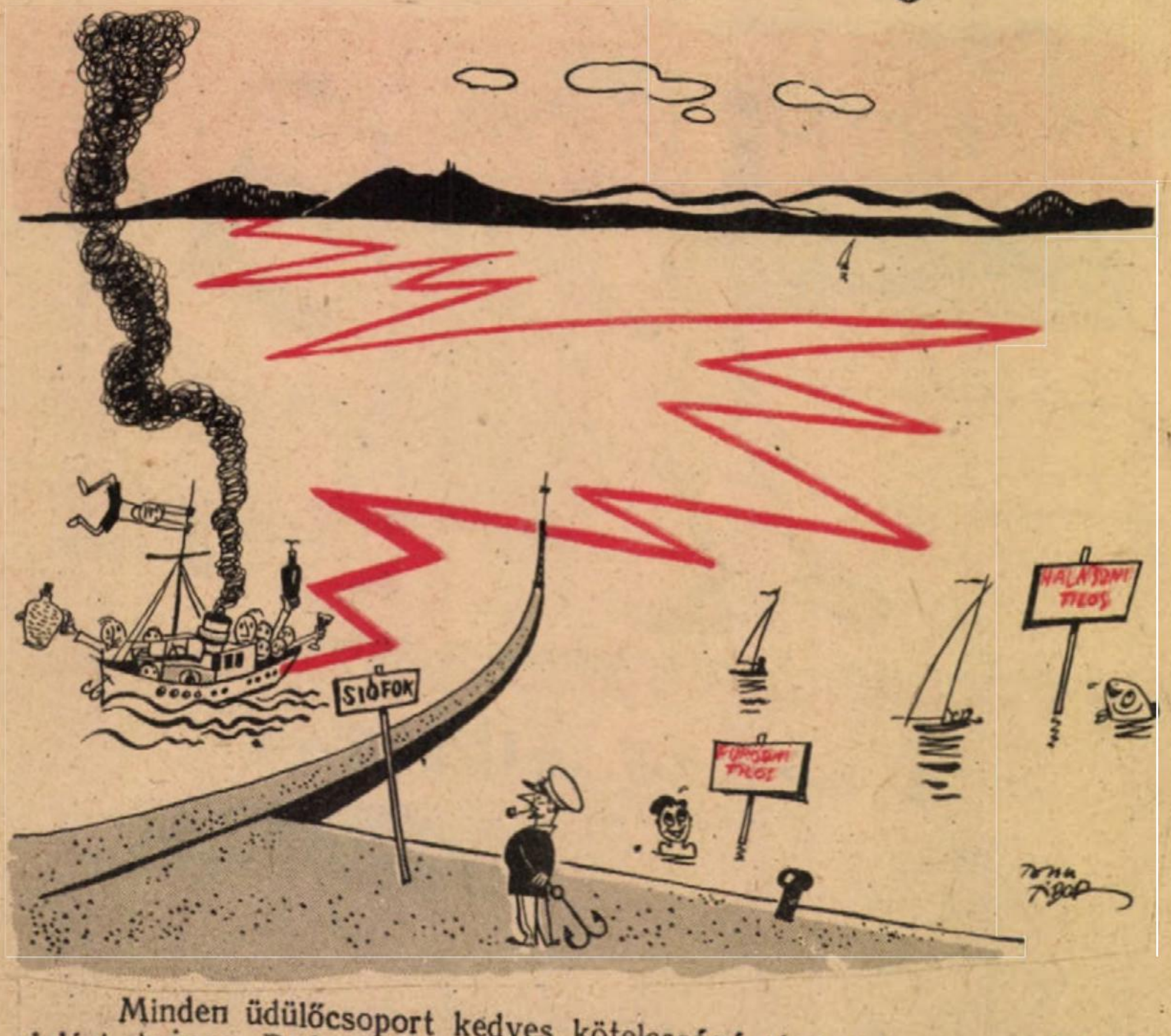
Egymásután érkeznek a szinre az első felvonásban szereplő árnyak és az eddig nem szereplő nagy adag paprikás halak meg félliter badacsonyi szürkebarátok. Később az árnyakról kiderül, hogy dalolni és táncolni sem restelnek, sőt meglepően szépen éneklik a bányászindulót. A fentebb említett adagokról és féllityikről azonban csak hajnal felé derül ki, hogy ők sem restelkednek, ha a cehről van szó. Ennek következtében a hazatérő árnyak a bányászinduló helyett azt éneklik, hogy sej „Ha énnékem száz forintom volna" Továbbá még a reggeli órákban S. O. S.-jelekkel telt izeneteket röpítenek szerte a sürgönydrótok.

III. Felv.

Idő: a következő szombat délelőtt, süt a nap. Szin: az üdülő parkja.

Körülbelül negyven-ötven árny, akikről a ragyogó napsütésben kiderül, hogy az üdülő bennszülöttei, hosszú orral s ideges léptekkel közlekednek fel s alá és időnként sóvár tekinteteket vetnek egy bizonyos irányba. Ebből a bizonyos irányból egyszer csak megjelenik a pénzespostás, akit a csüggedt árnyak harsány diadalordítással percek alatt izekre porcikáznak. Aztán ki-ki emelt fővel boldogan elvonul és este újból kezdődik az első felvonás.

Badacsonyból jön a hajó . . .

Minden üdülőcsoport kedves kötelességének tartja, hogy hajókirándulást tegyen Badacsonyba, ahol országosan elismert jó borok teremnek. Fenti képünk a Badacsonyból hazatérő hajót ábrázolja.

Jövő héten Ludas Matyi a százados-úti községi KENYÉRGYÁRBAN

Igy nyaral egy élmunkás . . .

Kollár István 38 éves élmunkás most egy éve még aknavájár volt. A Párt kiemelte és most bankvonalon szolgálja a népi demokráciát. Feleségével együtt nyaral a bányászüdülőben. Büszkén mondja, hogy tizennyolc testvére közül a fiúk mind bányászok lettek. Megkérdeztük Kollár elvtársat, mivel tölti nyaralása napjait. A következő részletes nyilatkozatot adta:

— *Reggel nyolckor kelek, tornázom, utána reggelizem (sokat és kitartóan), utána fürdöm, utána tekézem, utána sakkozom, utána ebédelek (sokat és kitartóan), utána két órát alszom, utána fürdöm, utána labdázom, utána uzsonnázom (sokat és kitartóan), utána sétálok, utána vacsorázom (sokat és kitartóan), utána táncolok. Igy osztom be kevés időmet.*

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.
Felelős kiadó: **GOLÁCS ERNŐ**
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Molnár Gyula üzeni Pécs-Újhegyre, hogy jókat fürdik. **Kozma Troján vájár** Tokod-Ebszőnybányára üzeni, hogy amikor éppen nem eszik, akkor tekézik a ragyogó tekepályán, s amikor nem tekézik, akkor ragyogó szovjet könyveket olvas. A **kézilabdacsapat** üzeni Tatabányára, hogy a siófoki tornát megnyerték és az első díjat, a tortát megették. Dobrócsi Pálnénak **Gizi lánya** Petőfi-bányatelepre azt üzeni, hogy a koszt legalább olyan jó, mint amilyen sok. **Szabó József** üzeni Kenyérmezőre, hogy táncol, sportol, eszik, szórakozik és az anyjára gondol. **Gráf Antal** Dorogra üzeni, hogy már szűk a bőre, annyit eszik. A pécs-ujhegyi **DISZ népi tánccsoport** üzeni, hogy három népi tánc bemutatásával járult hozzá a dolgozók szórakozásához. A tatabányai **Tárna női kézilabda csapata** megnyugtatja híveit, hogy nagyon jól érzik magukat és szorgalmasan készülnek a bajnoki meccsekre. Rác Lajosnénak Petőfibányatelepre büszkén üzeni **Éva** leánya, hogy dupla koszton van. Tatabányára a XII. középállomás II. szakaszának üzeni **Mattyom**, hogy minden remek, csak az a baj, hogy kevés a motyó. (? A szerk.) A **sárisápi bányászzenekar** üzeni, hogy minden este szórakoztatja a nyaralókat. **Czencz Jolán** Veszprémbe üzen és üdvözletét küldi a DISZ megyebizottságnak. **Tóth József** Dorogra azt üzeni, hogy minden olyan remek, hogyha már egy hajszállal jobb volna, akkor rontani kellene rajta. **Molnár János** vállalatvezető a Dorog és környéke Kiskereskedelmi NV dolgozóit üdvözli. Szolyák Zsuzsikának és Zoltánkának **Ormospusztára** millió puszit küld édesanyjuk. **Kruller János** üzeni Pécs-Ujhegyre, hogy naphosszat csónakázik. Valamennyi sárisápi dolgozónak vidám üdvözletet küld a jó ebéd után **Csicsman János, Szegvári Pál, Pintér János.** Jól érzik magukat és üdvözletüket küldik: **Cikás László Ormospusztára szüleinek, Galambosi Katalin édesanyjának Perecesbányára, Benedek Imre a feleségének és Zsuzsika néni a DISZ tánccsoportnak Ormospusztára.**

Ludas Matyi üzeni a siófoki bányászüdülőbe, hogy ő is jól érezte magát és további jó nyaralást kíván mindenkinek.

Egy szófogadó ember

(Megtörtént eset)

1.

— Mit gondolsz, lehet ma csónakázni? Hullámzik a víz.
— Azt hiszem, igen.
— Lehet vagy nem lehet?
— Mit tudom én? Hagyj már békén. Kérdezd meg a révkapitányt.

2.

Illető lélekszakadva rohan az üdülő irodájába:

— Van itt telefón? Azonnal telefonálnom kell a révkapitányságra.

Mindenki megrémül, mi történhetett? Csak nem valami baleset?

— Van telefón, elvtárs — mondják ijedten.

Illető máris emeli a kagylót, és kéri a révkapitányságot.

— Halló, révkapitányság? Kérem a révkapitányt.
— Nincs kérem itt. Itt egy beosztott beszél.
— Nekem a révkapitánnyal kell beszélnem! Kerítsék elő!

Néhány izgalmas perc, előkerül a révkapitány.

— Halló, ott a révkapitány?
— Igen, tessék.
— Személyesen?
— Igen.
— Tessék mondani, lehet ma csónakázni?

Kinek van igaza?

Ugyebár emlékszünk arra, hogy annakidején Madách Imrének mennyi gondot okozott, hogy sok az eszkimó, de kevés a fóka? Nos, nem kevesebb fejtörést jelent Benis gondnok elvtársnak az a körülmény, hogy sok a házaspár, de kevés a kétágyas szoba. Namármost. Itt a nagy kérdés: az öreg avagy a fiatal házasoknak van-e több jussuk a kétágyashoz?

Az öregek azzal érvelnek, hogy ők már annyi ideje élnek együtt és úgy megszokták egymást, hogy nehezen birnák egymást nélkül.. És igazuk van! A fiatalok viszont azt mondják, hogy ők olyan kevés ideje élnek együtt és annyira nem szokták meg egymást, hogy ugyancsak nem szívesen költöznének külön. De mennyire igazuk van! Szerencsére a gondnokság kettévágta a gordiusi hálószobacsomót és eddig még minden esetben sikerült addig mesterkedniök, amig kiderült, hogy éppen annyi kétágyas szoba van, amennyi kell.

Kis cipőben nagy fiú

Kovács elvtárs dorogi külszini munkás, az üdülő legidősebb vendége. Másik nevezetessége az, hogy neki van a legnagyobb gondja és a legkisebb cipője. Mielőtt ugyanis nyaralni indult volna, vett egy pár új cipőt. A cipő sajnos néhány órán belül úgy feltörte a lábát, hogy Kovács bácsi most naphosszat járkál kezében a cipőjével, s keres valakit, aki cipőt cserélhetne vele. Lapunk zártáig nem talált olyan egyént, akinek 43-as lába van, de 45-ös cipőt hord. Mert neki éppen olyan kéne.